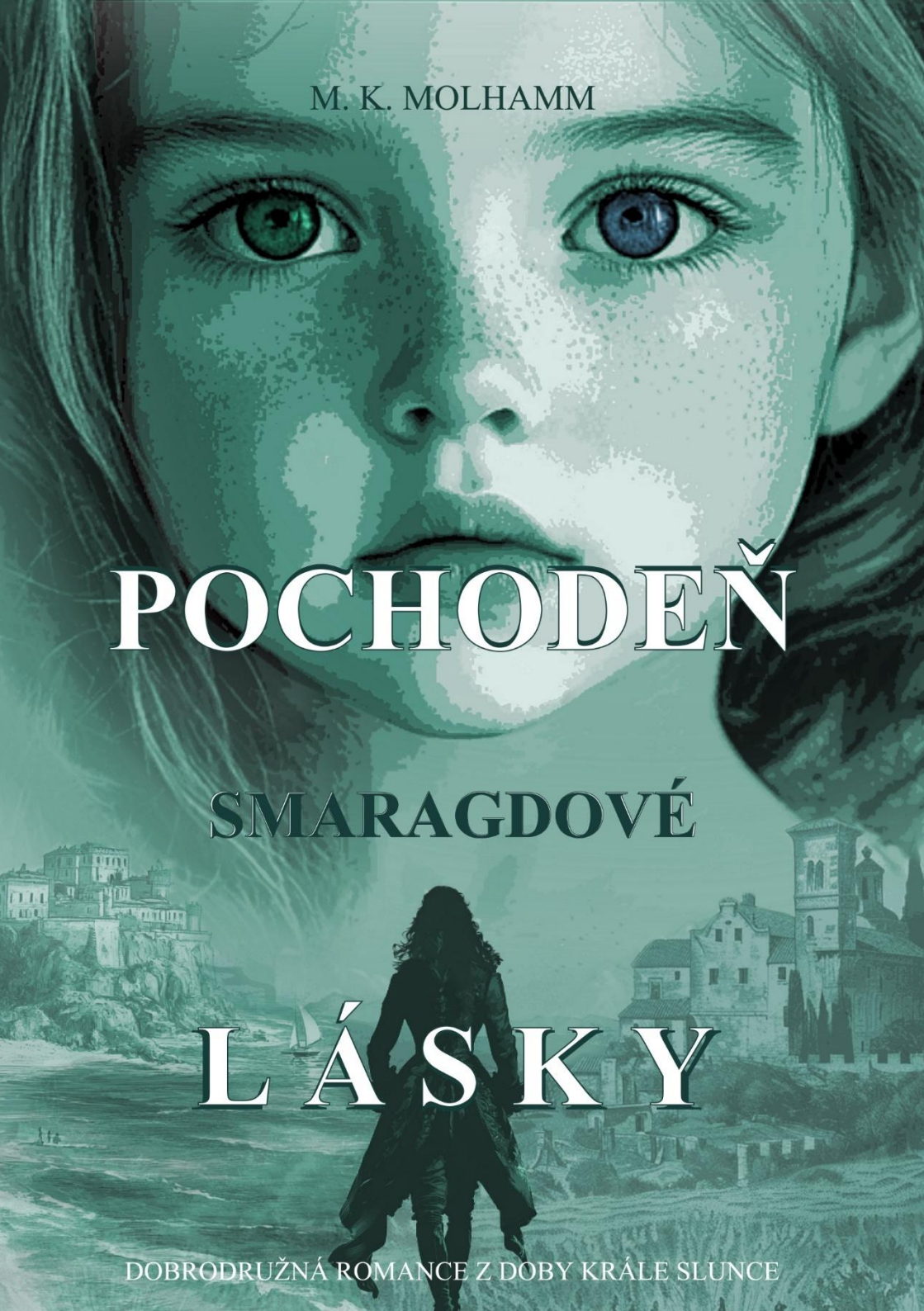

M. K. MOLHAMM

POCHODEŇ

SMARAGDOVÉ

LÁSKY

DOBRODRUŽNÁ ROMANCE Z DOBY KRÁLE SLUNCE

Dobrodružná romance z doby Krále Slunce

POCHODENĚ SMARAGDOVÉ LÁSKY

M. K. MOLHAMM

PŘEDMLUVA

Milá čtenářko, milý čtenáři,

do rukou se Ti dostává v pořadí čtvrté, a zároveň poslední, pokračování dobrodružné série historických romancí *Poklad rubínového srdce*, *Stíny zlatého dědictví* a *Trojí tajemství modré krve*.

Jsem šťastná, že se znovu vydáváš společně po mém boku do kouzelného světa romantiky plného napětí, lásky a nečekaných zvratů, v touze odhalit další osud statečných hrdinek. Ač jsem sama na jeho počátku netušila, kam se jejich kroky budou ubírat, ony si jako vždy našly cestu k pomyslnému psacímu brku, aby mi podle vlastní vůle a srdce nadiktovaly svůj příběh.

Mnoho přátel mi vyčítalo, že mladé komtese Michèle ve svých příbězích odpírám lásku milujícího muže a vytoužené dítě v náruči. A já přiznávám, že tomu tak skutečně je. Následky vlastního osudu, proher, pádů i občasné beznaděje, jsem propadla vidině bezbřehého přátelství dvou přítelkyň sobě tolik oddaných a bylo mi proti mysli, aby ho kdokoliv narušil. Střežila jsem tu pomyslnou hradbu, za níž se zlo nikdy nedostane, bojovala jsem za ně zuby nehty a držela jim palce. Jak to nakonec všechno dopadlo, to nyní předkládám ke Tvému laskavému posouzení.

M. K. MOLHAMM

I. ZROZENA V BOUŘI

Velký černý pták tloukl křídly nebohou dívku do tváří a ostrým zobákem nelítostně útočil na dvě smaragdové oči. Nebožáčka se jen stěží bránila holýma rukama a vysílené tělo se pomalu hroutilo do šarlatem zbarveného písku. Tu se vzedmula obrovská přílivová vlna a plnou silou nezkrotného živlu se jí přelila přes hlavu. Slaná voda v ten moment navždy umlčela ústa marně volající o pomoc.

Hrůzostrašný výkřik vytrhl hraběnku de Dambresse ze spaní. Pohlédla vedle sebe, kde v nočním přítmí její přítelkyně zoufale mávala pažemi do všech stran ve snaze zahnat neviditelného nepřítele.

„Michèle!“ rychle zažehla světlo v mosazném svícnu a zatřásla s dívkou vězněnou noční můrou, „no tak! Otevři oči!“

Rozespálé komtese ještě chvíli trvalo, než se úplně probírala.

„Co se děje? Kde to jsem?“ bušilo jí srdce tak, div že nevyskočilo z hrudi. Instinktivně se dotkla tváře, kterou měla celou zmáčenou od slzí.

„Přece doma, srdíčko moje, upokoj se. Měla jsi zlý sen,“ žena ji pevně chytila za zápěstí a osušila uplakané oči krajkovým šátkem.

Michèle se konečně rozpomenula a letmo si prohlédla dlaně, aby se ujistila, že neunesou krvavé stopy.

„Ach, Angeliko,“ mohutně vydechla úlevou, objala svou společnici kolem krku a těsně se k ní přimkla, „jsi tu...“

„Ale jistěže,“ zašeptala hraběnka. „To nic, to nic,“ hladila ji konejšivě po zádech a přidala nejeden hojivý polibek do vlasů. „Povíš mi, co tě tak vyděsilo?“ pobídla schovanku, aby se svěřila. Chvilku ji však musela přemlouvat, než nabyla odvahy, aby ten noční běs znovu prožila.

„Mám strach,“ přiznala se dívka, když jí vše barvitě vylíčila a zabořila čelo do polštáře.

„Ale jdi ty, hlupáčku,“ snažila se žena vše zlehčit a uklidnit ji. Ale srdce jí sevřela tíživá výčitka, že schovančina úzkost pramení z neshod, které v posledních dnech mezi sebou měly kvůli jejímu dvojčeti Lisette. *Proč jen na ni byla tak přísná?*

Jenže Michèle si trvala na svém.

„Je to zlé znamení! Určitě! Vím to!“ chvěla se po celém těle. „Něco, nebo někdo na mě útočí!“

Žena ji láskyplně zabalila do přikrývky až po bradu, jako to dělávala, když byla ještě malá a znovu ulehla vedle ní.

„Není proč se bát,“ přejela vystrašené přítelkyni prsty po čele a polibkem jí zavřela víčka. „Všechno už je za námi, věř mi. Až skončí tahle noc, společně začneme nový život. Přísahám!“

Angelika snad opravdu dokázala předvídat budoucnost. Ráno, které je uvítalo, bylo zalité slunečními paprsky koupajícími se v kapkách rosy, jež se uvelebila na zelenajících se stéblech trávy zámeckého parku.

Komtesa de Morin se probudila do jiskřivého dne a noční tíseň se stala už jen vzdálenou vzpomínkou. Ve společnosti své urozené přítelkyně vnímala příliv čerstvé energie rozlévající se jí žilami po

celém těle; získala sílu dokázat i nemožné. Cítila, že konečně nastal čas pustit se do zvelebování zděděného zámeckého sídla; díky bohatství, co jí zanechali adoptivní rodiče, a zlatu, kterým jí nahradil Guillaume de Dambresse ztrátu výnosného dolu. Učinit z něj útulné bezpečné místo, kde stráví zbytek života, mimo dosah zkažené společnosti velkolepé Paříže, po boku milované bytosti.

Poháněna záhadnou silou, s takovou vervou začala mladá komtesa uskutečňovat své plány. Hned po snídani poslala Gortranda Rousillota do města, aby najal toho nejlepšího zednického mistra a zahradníkovi přikázala, aby bez odkladu založil ještě několik nových záhonů. A výsledkem byla naprosto uchvácená. Bylo to vskutku mistrovské dílo. Na konci zámeckého parku zkušené ruce starého Philiberta s pomocí rýče a motyky vykouzly během pár dnů jeho zmenšeninu, ale o osázení jednotlivých polí se dívka rozhodla postarat osobně.

„Tady budou šťavnaté saláty, vedle mrkev, která bude sousedit s cibulí a česnekem, ze všech stran je pak bude lemovat nádherně fialová lebeda. Vidíte?“ s nadšením líčila barvitě představy urozené společnosti. „Bude tu všechno, co jen můžeme potřebovat. Zvlášť zelenina a zvlášť byliny. Co myslíte vy? Nebude to vypadat úchvatně?“ a před očima už měla jasný obraz dokonale poskládané barevné mozaiky. „Vaše věhlasná lékárna opět povstane z popela, madam!“ dodala s vážnou tváří, ale v další vteřině hned vyprskla neutuchajícím smíchem, kterým snadno strhla i Angeliku.

„Vy má malá zahradnice,“ koketně štípla dívku do tváře, aby ji vzápětí sevřela v pase a několikrát se s ní divoce otočila dokola. „Bude to malý ráj na zemi!“

„Náš ráj, madam,“ líce se jí rozhořely vzrušením a radostí zároveň.

Jako by se dívčiny ruce ponořené do kypré půdy propojily se samotnou Matkou přírodou, když malé sazeničky, které si sama dovezla z trhu, usazovala jednu po druhé do připravených jamek. Opatrně zahrnula kořínky a hlínu kolem pečlivě upěchovala.

Byla to právě paní de Dambresse, která Michèle vstúpila lásku k přírodě a všemu živému – ke zvířatům i všem rostlinám bez rozdílu. Když viděla svou schovanku, s jakým zapálením se věnuje doslova každému lístečku, jen aby ho neporanila, neubráníla se spokojenému úsměvu a u srdce ji to až zahřálo.

„Pročpak si mě tak paní hraběnka prohlíží?“ odtrhla se dívka od práce, záěstím si otřela orosené čelo a podívala se na svou společnici, jejíž jantarové oči bedlivě pozorovaly každý její pohyb.

„Jen tak,“ otřela neposednou slzičku dojetí, která jí mimoděk sklouzla po tváři a věnovala přítelkyni další vřelý úsměv plný obdivu. Byla na ni tolik pyšná. „Ale měla byste na sebe víc dbát,“ pronesla s hranou přisností a lehce povytáhla obočí v typické gesto. „Však se podívejte, jak vypadáte!“ založila ruce v bok.

Slečně de Morin v tu chvíli zatrnulo, že se na ni paní hraběnka opravdu hněvá. Zvedla se ze země a rychle se prohlédla. Ruce zašpiněné od hlíny až po lokty, vlasy rozcuchané a místy zplihlé potem, o bělostné košili s vyhrnutými širokými rukávy se dalo jen stěží hovořit jako o důstojném oděvu urozené slečny, a na krátké plátěné nohavice se otiskly ornamenty žebroví stébel trávy.

„Michèle, Michèle,“ pokývala Angelika de Dambresse hlavou, pak smočila šátek v konvi a otřela dívce tvář, na které se vyjímalá široká šmouha.

„Madam se snad můj vzhled nelíbí?“ oplatila jí stejnou mincí, ale zle to ani zdaleka nemyslela. Když se pozorně zadívala do rozzářených očí, které sršely poťouchlými jiskřičkami, snadno jí došlo, že přítelkyně rozehrála jednu z her, které si dopřávaly, když byly spolu o samotě.

„Jsem s vámi krajně nespokojena,“ zamračila se žena. „Myslím, že malá očista by urozené slečince jen prospěla!“ A sotva to dořekla, potopila dlaně do dřevěného vědra a plnými hrstmi hned několikrát svou společnici pokropila.

Dívka se ani nevzmohla na odpor. Voda jí stékala od hlavy až k patě a za chvíli na ní nebyla ani nit suchá. Ale v parném dni byla hraběnčina pomsta nadmíru osvěžující.

„To vám stonásobně oplatím!“ radostně výskala v příslibu odplaty. Rychle popadla mosaznou konev a máchala s ní do všech stran, dokud se jí nepovedlo přítelkyni zasáhnout vydatnou sprškou.

„Dost, Michèle, už dost!“ smála se Angelika na celé kolo, když ve snaze uniknout z jejího dosahu klopýtala v atlasových střevíčkách s vykasanou sukní mezi záhony.

Ne; na panství de Valenfort už nebylo pro smutek místo.

„Mistr Botrel,“ představil správce slečně de Morin obřadně muže ve středních létech, s kučeravými kaštanovými vlasy a prošedivělými skráněmi, v oděvu cechu zednického, když se konečně dostavil k audienci.

„Konečně jste zde!“ s nadšením ho vítala Michèle, která už se nemohla dočkat, až práce započnou. Hned ho provedla od sklepení až po půdu zámku a horlivě mu předkládala své představy.

„Nebude to nic snadného, abych tak řekl,“ muž se soustředěně poškrábal na bradě, kde mu rašilo neupravené strniště. „Je si slečna jistá, že chcete opravit celý patro i se střechou naráz?“ povytáhl obočí v gesto, které značilo neskrývaný údiv nad víc než smělymi plány urozené komtesy.

„Samozřejmě,“ ujistila ho dívka. „Než přijdou první lijáky, chci aby to bylo hotové. Však jste sám viděl, na kolika místech jsou tašky poničené. A ty stropy? Leckdy mám v noci takový strach, že mi spadnou přímo do postele!“

„Bude to stát spoustu zlata a budu potřebovat k ruce několik desítek chlapů,“ nadechl se při výčtu nezbytných potřeb pro uskutečnění komtesina snu.

„Na ničem nešetřte,“ hodila před něj na stůl dva tučné váčky pořádně nadité mincemi. „Tohle je jen záloha na vaše výdaje. Kdy můžete začít?“ nedočkavě se zeptala a její tvář dychtila po odpovědi.

„No – teda – hmm,“ rozpačitě sáhl po zlatě a v dlani každý z nich potěžkal. „Dejte mi dva tejdny,“ pokýval hlavou.

„Výborně!“ neudržela se mladá zámecká paní a nadšením vykřikla. „Hned se do toho pusťte a zaříďte vše, co je třeba.“

„Opravdu smělá představa,“ dobírala si komtesu paní de Dambresse, když se skláněla nad výkresy, které před pár dny přivezl pomocník mistra Botrela. „Jen jste, má milá, pozapomněla, že budeme muset v tom mraveništi přežít,“ přejela ji významným pohledem.

„Pochybujete snad o mě?“ projevený náznak nedůvěry Michèle hodně zamrzl a ani se nesnažila to skrývat.

„Ale tak jsem to nemyslela,“ došlo to hraběnce a hned si šla dívku udobřit. „Jak si to tedy představuješ?“ projela jí prsty dlouhou ofinu, která jí na okamžik zakryla obličej.

„Je to prosté,“ nadechla se dívka a pustila se horečně do vysvětlování. „Obě služby se dostatečně pohodlně ubytují v kuchyni; však je tam dost místa, Philibert nalezne dočasně útočiště v domku podkoního a Elisabeth s Gortrandem jistě nebudou nic namítat, když je přestěhujeme do knihovny,“ tváře jí až hořely nadšením, že se jí daří vše tak snadno vyřešit.

„A my?“ přerušila ji Angelika se zájmem. „S kým budeme sdílet...“

„My dvě...“ přerušila komtesa nedočkavě přítelkyni a srdíčko jí bilo tak divoce, jako když má v hrudi uvězněného ptáčka, co zběsile tluče křídly, „to budete překvapení!“ zajiskřilo jí v očích.

„Tak už mě nenapínej!“ pobízela ji hraběnka a napětím jí krev bušila ve spáncích.

„My dvě, madam, si necháme ustlat ve stodole!“ konečně prozradila svůj nápad.

„Cože? Ve stodole?“ zdálo se, že paní de Dambresse její nadšení viditelně nesdílí. „Myslíte to vážně?“ položila jí ruce na ramena a zahleděla se na ni zkoumavým pohledem.

„No...“ zaváhala komtesa na okamžik, „ano!“ Hlas se jí zadrhával a pomalu začala litovat, že podlehla romantickému poblouznění, když si barvitě představovala jejich pobyt v důvěrném prostředí prostého venkova.

„Michèle,“ vyslovila Angelika její jméno a pohledem jí pronikla až do samého nitra nezkažené oddané duše.

„Rozumím,“ sklonila dívka hlavu, „a lituji, že jsem paní hraběnkou urazila. Ale jen jsem myslela, že když panují taková horka, mohly bychom alespoň pár nocí...“ Hrdlo se jí sevřelo a neměla daleko k pláči. To zklamání až fyzicky zabořilo.

„Chtěla jste usínat v opojné vůni čerstvého sena, že?“ vzala schovanku dvěma prsty za bradu a donutila ji pohlédnout tváří v tvář. „Nechat se pohltit letním kouzlem a skrze škvíry ve střeše pozorovat zářivé hvězdy? Podlehnout vzájemné přítomnosti? Toužíte,“ i paní de Dambresse se na okamžik zachvěl hlas, „mě mít těsně po mém boku?“

Michèle celým tělem vnímala až k bezvědomí příjemné brnění vyvolávající pocit závratě.

„Čtete mi myšlenky?“ polkla naprázdno a pořád nemohla uvěřit, že urozená přítelkyně za ní vyslovila všechna slova, o kterých ona jen tajně snila.

„Myšlenky ne, moje milá,“ usmála se žena tajemně a namísto dalšího vysvětlování ji jednou paží objala kolem pasu a druhou se dotkla jejího hrudníku v místě, které zahořelo spalující vášní. „Ale i přesto,“ pokračovala, „vás musím zklamat; nemohu vyhovět vašemu bláhovému přání.“

„Nemůžete?“ zděsila se Michèle a připadalo jí, že si právě stoupla pod protržený okap plný ledové vody. „Ne! Vy nechcete!“ vytrhla se jí z náruče a chytla se za obličej, který zrudl do karmínova.

„Neblázněte, drahoušku,“ i proti její vůli ji Angelika znovu pevně objala. „Nechte mě domluvit. Nemohu být po vašem boku, protože...“ ztišila hlas a vetkla jí polibek na víčka, „protože to vy budete po mém.“

Dívce se podlomila kolena a z hrudi jí vyšel výdech plný úlevy.

„Jednou z vás zešílím. Zešílím!“ opakovala jako ve snách a čelo skryla v aureole hraběnciných plavých vlasů, co opojně voněly levandulovým mýdlem.

Práce konečně započaly, dny se začaly rychle střídat a zámecké sídlo se proměnilo v jedno velké staveniště. Všude plno hluku a prachu, těžké údery seker, co mohutné kmeny staletých dubů přetvářely do ohoblovaných trámů, vrzající skřípot pil znějící v rukách urostlých tesařů jako kouzelné hudební nástroje, bušení kladiv, palic a perlíků, co zatloukaly hřeby, hlasité hovory zedníků, malířů a štukatérů, kteří se mezi sebou hašteřili a dohadovali, na chodbách a v pokojích pak vázy s květinami a drahocenný nábytek nahradily díže s maltou, vzácné sošky uvolnily nedobrovolně svá místa nářadí mistrů jednotlivých řemesel, o zdi se opíraly žebříky a ze stropů se jako pavučiny spouštěla lana; zkrátka Babylónská věž byla proti současnému dění ve šlechtickém domě oázou klidu.

Jeho obyvatelé však statečně nesli útrapy všedních dnů i jisté nepohodlí; zvláště pak Elisabeth Rousillotová a její muž, komtesin správce, který zastával úkol nejdůležitější – dohlížet na celé to hemžení a dávat pozor, aby svěřený majetek nedošel sebemenší újmy.

Slečna de Morin byla ale v sedmém nebi a mezi tím vším zmatkem proplouvala jako ryba ve vodě. A v mysli už si malovala dokonalý obraz nového domova. Každé ráno vstávala za kuropění a uléhala až mezi posledními. To se ovšem pomalu podepisovalo na jejím zdraví. Postupem času se jí pod očima objevily tmavé kruhy, síla se pomalu vytrácela a z tváří mizel zdravý ruměnc.

„Děláte mi starosti, miláčku,“ šeptala Angelika do pološera, když vyčerpaná Michèle doslova padla na široký slamník, který si dámy nechaly připravit na seně ve stodole. Zde se společně ukryly za sametové závěsy malého soukromého budoáru, které vykouzily šikovné prsty nadané švadleny paní Rousillotové. Na místo, které patřilo jen jim dvěma.

Celý kraj utichl a panství de Valenfort se ponořilo do tmy. I když se mohlo zdát, že komtesa o okolním světě vůbec neví, měla velmi lehké spaní, které neustále narušovaly zvuky zvenčí. Pronikavý skřek vylekaného ptáče dosud drímajícího v koruně stromů, ševlení listů třepotajících se v nočním vánku, praskání a skřípění mohutných větví připomínající v křeči zkroucené paže, tlumené ržání a podupávání koní v protější stáji.

Těsně po půlnoci se celá rozlámaná probudila docela. Cítila se tak malátná, žaludek se jí houpal, na srdci cítila tíhu těžkého balvanu a čelo jako v horečce, ač bylo ledové. Vzduch ve stodole byl těžký, prosycený pronikavou vůní čerstvého sena a lučních květů, až se jí točila hlava. Musela rychle ven, pryč, na čerstvý vzduch. Opatrně, aby nevzbudila přítelkyni, vstala a po špičkách docupitala ke vratům, zlehka vzala za petlici, otevřela a téměř na pokraji sil se vypořádala do otevřeného prostoru, kde se konečně zhluboka nadechla. Přeběhla úzký pískem vysypaný chodníček, pak po mramorovém schodišti do zahrady, kde zamířila k jednomu z jezírek. Jak jen bylo příjemné bosými chodidly brouzdat po svěží trávě připomínající měkký koberec, tvář si nechat líbat větrem, který náhle zesílil a pohledem se kochat oblohou, kde stříbrné Luně dělaly společnost zářící hvězdy. Usedla na kamenný okraj, nohy s úlevou ponořila až po kolena pod

hladinu a konečně pocítila alespoň nepatrnou úlevu. Bylo tak příjemné, když jí voda proudila mezi prsty. Zaklonila hlavu, zavřela oči a mohutně si vzdychla.

S pousmáním vzpomínala na dětství po boku paní de Dambresse. Tolikrát přespaly venku; v seníku nebo přímo na louce. I když hraběčin otec, starý baron de Rouannet, nebyl bohatý zlatem, úzkostně dbal na výchovu svých dcer a naučil je všechno o zákonitostech Matky přírody. Jeho lásku Angelika nadšeně sdílela a jako vzácně strážené dědictví pak předávala vrchovatou měrou své zvědavé schovance. Naučila ji všemu; rozeznávat byliny a vědět, na co kterou užít, jména všech souhvězdí, hlasy zvíře i ptactva.

Dívka sladce snila, když vtom jí podbříškem projela ostrá bolest, která ji krutě vrátila do reality. Instinktivně si položila dlaně na to místo a silně zatlačila. A znovu na ní šly mdloby. Michèle se vyděsila; nebylo to prvně, co se cítila tak divně. *Je nemocná? Co se to s ní děje? Snad je to jen vyčerpáním, snažila se uklidnit, ale moc jí to nešlo. Ne, teď si nemůže dovolit ulehnout a už vůbec ne přidělovat starost svým dvěma přítelkyním!*

Na druhý den si opravdu přispala. Slunce už bylo vysoko nad obzorem, když se probudila. Vrata do stodoly byla otevřena dokořán, čerstvý vzduch zaplnil kašdický kout a z dálky doléhal zvuk kosy, pod jejímž ostrím padalo jedno stéblo trávy za druhým, nebohá luční kvítka nevyjímaje. Díky bohu po včerejší slabosti ani stopy, byla odpočatá a plná energie. Protáhla paže za hlavou, promnula si oči a rychle vyskočila na nohy. Ani se nepřevlékla a tak, jak byla, jen v dlouhé prosté košili, jejíž volné rukávy vlály na všechny strany, se

rozeběhla znovu po schodišti, jako vítr prolétla středem parku a zastavila se až na louce, která jej z obou stran lemovala.

Zde již od kuropění pilně pracovali Elisabeth s Gortrandem, za vydatné pomoci paní hraběnky. Jako by se urozená paní švihnutím kouzelného proutku proměnila. Žádná zdobná toaleta, která jí právem náležela. Ne. Byla oděna do prostého šatu venkovanky, se zástěrou omotanou kolem pasu, šátkem na krku a široký slamák jí zakrýval bohaté vlasy zapletené do drdolu.

„Dobré ráno!“ volala Michèle vesele na své přátele, ale cítila se trochu provinile.

„Tak slečna se uráčila konečně vylézt z kanafasu?“ dobírala si ji laskavým špičkováním Angelika, na chvíli se odpoutala od práce a ruku opřela koketně v bok.

„Mrzí mě, že se madam zlobí,“ zastavila se dívka těsně u ní a kajícně sklopila oči. „Ale hned to napravím!“ rozhodla se srdnatě. Sehnula se k zemi, čerstvě posečenou trávou si zaplnila náruč a pak ji pečlivě rozhazovala kolem sebe, aby mohla na slunci snadno uschnout.

„A co se nejprve ustrojít a pořádně nasnídat?“ vzala ji starostlivě hraběnka za loket.

„Nemám hlad,“ bránila se Michèle.

„Angelika má pravdu,“ přidala se do hovoru i dobrosrdečná paní Rousillotová. „Musíš přece něco sníst,“ hned důrazně přitakávala.

„Vidím, že jsou dámy v přesile,“ komtesa se musela nakonec usmát nad jejich spikleneckými pohledy, které na sebe vzájemně vrhaly. „Ještě se podívám, jak řemeslníci pokročili s prací a hned budu zpátky u vás,“ sršela neskrytým nadšením. Udělala však sotva pár

kroků, když se jí znovu zatočila hlava, obraz před očima rychle zčernal, v uších jí hučelo jako v úle a tělo vypovědělo službu. Před očima svých přítelkyň se sesunula do trávy jako hadrová panenka, bez známek vědomí.

„Michèle! Holčičko! Co je to s tebou?“ hrůzou vykřikla paní de Dambresse. Rychle se k ní sklonila a dlaní ji opatrně poplácala po tváři, v naději, že otevře oči.

„No tak se prober!“ přidala se i Elisabeth, pohotově popadla džbán, který měly ve stínu naplněný vodou pro občerstvení a bledé dívky z kropila čelo a šíji. „Gortrande! Pomoc!“ přivolala ve svíravé úzkosti manžela.

„Horko, to úmorné horko!“ bědovala zoufalá Angelika.

Muž ji bez jediného slova chytil pod zády a kolena, jako pírků zvedl do náruče a rychlým krokem odnášel zpátky do zámku.

V knihovně, jejich dočasné ložnici, ji opatrně položil na lůžko své ženy.

„Studené prostěradlo?“ obrátila pozornost hraběnka k paní Rousillotové, jakoby potřebovala její souhlas.

„Výborný nápad!“ přitakala Elisabeth.

„Pomůžete mi s ní?“

„Ale jistěže!“

A tak společnými silami dívku svlékly z košile a zabalily ji jako larvu do mokrého plátna. Díky pohotové pomoci Michèle konečně nabyla vědomí a zhluboka naplnila plíce jako při prvním nádechu, kdy přišla na tento svět.

„Hrozně jste nás vyděsila, miláčku!“ přitiskla si Angelika schovanku k srdci.

„Nebudu vás rušit,“ významně si odkašlala paní Rousillotová a s vnitřním přesvědčením, že je vše na dobré cestě, je nechala o samotě.

„Co se to s tebou děje?“ pohládila žena svou přítelkyni po tváři, aniž dokázala zakrýt vážné obavy o její zdraví.

„Neboj se o mě,“ sevřela jí dívka dlaň ve své a pousmála se. „Asi toho na mě bylo poslední dobou opravdu až přespříliš,“ pokusila se objasnit příčiny svých podivných slabostí, ale žaludek se jí sevřel úplně jinou obavou.

„Snažíte se mě uchlácholit, má milá,“ vetkla jí polibek na čelo, „ale mám oči. Nechcete se mi s něčím svěřit? S čímkoliv! Však víte...“

Michèle jí položila prsty na ústa.

„Všechno bude v pořádku,“ zahleděla se na Angeliku upřeně smířlivým smaragdovým pohledem.

„Tak dobrá,“ vydechla žena, „ale svolíte, aby vás prohlédl lékař. Já se svými znalostmi na to asi nestačím,“ složila odevzdaně ruce do klína.

„Ale proč to?“ byla komtesa viditelně proti.

„Uděláte mi to k vůli, drahoušku,“ odpověděla žena tak odzbrojujícím tónem, že se dívka ani nepokusila jí odporovat. Na druhou stranu – alespoň se dozví pravdu. Ta nejistota, která ji vnitřně spalovala, už byla k nevydržení.

Zavalitého mužička s rezavou kšticí a bradkou; Gasparda Picarda, felčara a lékárníka v jedné osobě, ještě toho samého dne dovezl na rozkaz hraběnky správce Rousillot. V zašedlé haleně, krátkých

nabíraných nohavicích, jež tu a tam zdobila drobná záplata, v bílých punčochách a střevících se zašlou přezkou, právě dokončil zevrubnou prohlídku mladé zámecké paní, ruce si pečlivě omyl v porcelánovém umyvadle a osušil pruhem plátna, kterému mu viselo za opaskem.

„Tak co?!“ nedočkavě se vyptávala dívka, „jsem nemocná?!“ třásl se jí hlas rozrušením.

„Ale ne, slečno,“ pokýval hlavou a pomalu došel k posteli. „Navopak!“

„Tak proč mám pořád ty podivné stavy? Občas jsem tak slabá, že nemůžu udělat ani krok a někdy ztrácím vědomí, stejně jako dnes! A trápívají mě silné křeče v břiše!“

„Jen klid, klid,“ položil jí ruku na rameno. „Vzhledem k vašemu stavu je všechno naprosto přirozený.“

„Jak? Vzhledem k mému stavu?!“

Lékař pokýval významně hlavou.

„Nezpozorovala jste na sobě nějakou zvláštní změnu?“ protnul svůj zrak s jejím.

Michèle se zamyslela a po chvíli jí to došlo. Konečně jemu, jako cizímu člověku, svěřila své tajemství. Ostatně, někdy je to daleko snazší; však co měla jiného dělat? *Jak by jen mohla přijít za Angelikou či Elisabeth a říct, že ji po dva měsíce minula Venušina kletba, která ženy sužuje už od počátku věků? Studem by se byla propadla.*

„Jste v pozhnaném stavu,“ bez skrupulí vyřkl pravdu, kterou komtesa nechtěla slyšet.

„Dítě?!“ vyděsila se. „To není pravda! To nemůže být pravda!“ vložila hlavu do dlaní a zoufale se rozplakala.

„Teď se budete muset šetřit,“ promluvil znovu monsieur Picard, „jste hrozně vyčerpaná. Chce to hodně spánku, vydatnou stravu, ale hlavně klid. Mohla byste uškodit sobě i tomu maličkýmu.“

Slečna de Morin si připadala jako ve špatném snu. Její nejhorší obavy se zhmotnily a znovu se jí před očima zjevila tvář zvrhlého krutého Kapitána, který bezohledně ničil, plnil a znásilňoval noc co noc její mladé nevinné tělo.

„Nechci toho bastarda!“ vykřikla a samou hrůzou se zachvěla při představě, že pod srdcem nosí dítě pekla. „Musíte mi pomoc se ho zbavit!“ chytla ho křečovitě za rukáv.

„To nikdy neudělám,“ nesmlouvavě odpověděl a jeho konečný verdikt až mrazil.

„Ale proč?“ zoufale na něj dívka pohlédla.

„Jsem lékař a ne vrah!“ srdnatě se bránil muž.

„To ne! Ach Bože! Čím jsem se tak provinila?“ zaklonila hlavu dozadu a pohlédla vzhůru, jakoby skutečně očekávala odpověď z nebes. Naštěstí chladný rozum znovu brzo převážil a Michèle se vzpamatovala. „Musíte mi přísahat, že nikomu nic neprozradíte. Nikdo se o mém stavu nesmí dozvědět! Alespoň ne teď! Chci vaše slovo!“ udeřila na něj. Pak se zvedla z lůžka, přehodila přes sebe pléd a na chvíli opustila místnost. Když se vrátila, položila na malý kulatý stůl měšec nabitý zlatými mincemi. „Vaše slovo!“ zopakovala a proklála ho odhodlaným pohledem, ze kterého šlehaly zelené plameny.

Muž beze slov přikývl, váček shrábl a rychle vložil do malé brašny mezi lahvičky s tinkturami.

I když se všechno zdálo být s komtesou v pořádku, paní de Dambresse se o ni nepřestala strachovat. Trvala na tom, že se znovu přestěhují do pohodlí zámeckých zdí a nocování ve stodole tak nadobro učinila přítrž.

Díky rychle probíhajícím pracím, na kterých měl velkou zásluhu nepřehlédnutelný talent pana Botrela, se přítelkyně během pár dnů znovu mohly ubytovat ve své ložnici. Komnata dýchala novotou a svěžestí, po padající omítce a skvrnách na stropěch ani památky a nové tapety rozzářily starobylé stěny jasnými barvami.

Hraběnka úzkostlivě sledovala dívčin stav a dohlížela, aby se zbytečně nepřepínala. A skutečně, její podivné stavy po pár dnech záhy ustaly a líčka znovu zružověla. Však se také Michèle patřičně snažila. Zaťala zuby a silou vůle se den co den přemáhala, aby v její tváři Angelika či Elisabeth nezpozorovala sebemenší záchvěv změn, kterými nedobrovolně procházela. Dobře věděla, že dřív či později její tajemství jedna z nich odhalí, a proto se rozhodla, že už nemůže čekat. Neměla jinou volbu. Bylo tu něco, co ohrožovalo nejen její život, ale především tolikrát vydobyté přátelství, které nemínila obětovat.

Od přítelkyně dobře věděla, k jakému účelu která bylinka slouží. Ale jen jak prospívají. O vlastnostech, co škodí, nebo dokonce berou život, neměla ani tušení. A tak se přes den, kdy se Elisabeth věnovala práci v kuchyni a Angelika milovanému zahradničení, vkradla do knihovny a tak dlouho hledala, až našla, co potřebovala. „*Byliny stínu*,“ tak zněl zašlý nápis na otrhaném hřbetu velké knihy, jejíž kožené desky zdobilo stříbrné klubko propletených hadů. Dlaní seřela vrstvu prachu, posadila se na pohovku a chvějícími se dlaněmi rozevřela

zažloutlé stránky. *Bůh mi odpust'!* proběhlo jí hlavou, když se začetla do prvních řádků.

Anýz, pelyněk, šalvěj a kořen lékořice, to byl ten zaručený vražedný lektvar, který ji měl zbavit nechtěného přítěžku. Otázkou už jen zůstalo, jak ony ingredience získat. Tu však zapracovala náhoda, když se paní Rousillotová za několik dní chystala na jarmark u příležitosti letního svátku patrona města sv. Akácia. A Michèle se k ní s předstíraným nadšením, aby nedala ani nejmenší záminku k obavám, hned přidala. Angelika nebyla proti, naopak byla ráda, že se dívka konečně trochu rozptýlí a s klidným svědomím k jejímu odjezdu svolila.

Elisabeth se svou mladičkou společnicí poklidně procházely tržištěm; tu ochutnaly ždibíček uzené ryby, co na ně zírala prázdnými zčernalými důlky namísto očí, tu ovčí sýr spokojeně odpočívající na zelném listě, v dalším krámku se pak nadchly červenajícími se rajčaty, či hrozny plnými nektaru, jenž na jazyku sládl, zkrátka obklopovalo je tolik rozličného zboží a dobrot, až se jim hlava točila. A tak nebylo divu, že se jim košíky rychle plnily.

Čas pokročil a lidí na ulicích přibývalo. Však také *Saint-Montoise* bylo jediným větším městem v tom jinak drsném přímořském kraji a jen málokdo si nechal ujít takovou událost. Dav houstl a za chvíli nebylo místo k hnutí. Prodíraly se mezi všemi těmi lidičkami, co se tlačili jeden na druhého a Michèle měla najednou pocit, že se nemůže nadechnout.

„Pojďme stranou!“ dívka chytila svou společnici za rukáv, když se jí zdálo, že zápach ryb jí vyrvе z těla vnitřnosti a k omdlení má sotva krůček.

„Dobrý nápad,“ podepřela ji Elisabeth pohotově a odvedla do postranní uličky, kde se proháněl čerstvý vítr vanoucí od moře.

Snad samotným řízením osudu usedly na dřevěnou lavici před malou tavernou těsně sousedící s apatykou. Vývěsní štít se pohupoval na zarezlých řetězech a v pravidelných intervalech zpíval svou skřípavou melodii. Paní Rousillotová objednala džbán jemného bílého vína, aby se obě osvěžily. To úmorné horko, které toho dne panovalo, bylo až k nevydržení a slaměné klobouky, co zdobily jejich hlavy a měly chránit před sluncem, byly jen pramálo platné.

„Je nejvyšší čas vrátit se domů,“ pronesla žena, když viděla strhanou tvář dívky. „Já dojdu pro vůz a vrátím se pro tebe. Zvládneš to tu?“ s obavou jí pohladila po tváři.

„Je mi dobře,“ usmála se na ni Michèle, aby ji ujistila, že je v pořádku, ale hlavně vytušila šanci, jak získat to, proč sem vlastně jela.

Sotva jí Elisabeth zmizela z dohledu, hned se rozeběhla ke dveřím hrázděného domku, odkud se linula opojná vůně sušeného bejlí. Malý pozlacený zvoneček se jí nad hlavou vesele rozezněl, když vstupovala do nevelké místnosti, kterou od země až po strop zaplnily police naplněné plátěnými váčky a dózami všech velikostí. Letmo si vzpomněla na lékárnu v Novém Španělsku, když se jich jako ubohých trosečníků ujal pan Velásques. Z malých okének sem dopadaly sluneční paprsky a v odrazu barevných skel na hliněných stěnách tvořily roztodivné tvary. Dívka na okamžik podlehla kouzlu her stínů,

že ani nepostřehla, že sem nízkým průchodem vstoupila stříbrovlasá shrbená stařena a významně položila ruce na starobylý stůl, na němž ležely proutěné misky s čerstvě nařezanými květinami a mosazná váha uprostřed.

„Čimpa slečince posloužím?“ pisklavě ostrým hlasem oslovila komtesu.

Michèle sáhla do malého měšce zavěšeného u opasku a beze slov položila před ženštinu pomačkaný útržek papíru doprovázený slušnou hromádkou zlatých mincí. Ta ho shrábla, vzala si do ruky zašlý lornon a beze slov jej přelétla. Leknutím se ošila a rychle pokřižovala, když zjistila, co po ní ta cizí chvějící se zákaznice chce.

„Pomozte mi, prosím!“ zaúpěla nešťastně v obavách, že se její poslední naděje rozplynula. A aby ženu přesvědčila, rychle přihodila ještě několik zlatáků navrch.

Ta si jí znovu pozorně přeměřila, pak pomalým krokem došla až k ní a bez dovolení se vrásčitou šlachovitou rukou dotkla břicha.

„Nehoda?“ zaskřehotala. „Chcete si vod toho dát pomoct, že jo?“

„Znásilnili mě!“ přiznala komtesa de Morin a viditelně zbledla.

„Tak dobře,“ pokývala hlavou lékárníková, otevřela jednu ze zásuvek velkého mahagonového stolu a požadované byliny rychle nasypala do několika malých papírových kornoutů.

Tu před apatykou zastavilo koňské spřežení, z kozlíku seskočila žena a rozpačitě se rozhlížela kolem sebe. Skrze okno zahlédla svou svěřenkyni, kterak ukrývá balíčky za zády.

„Copak jsi tam hledala?“ zvědavě ji oslovila Elisabeth, když Michèle vyšla zpět na ulici.

„Jen trochu meduňky, máty a dobromyslu,“ snažila se ji uchlácholit dívka a nepatrně se pousmála. Rychle naskočila na povoz a beze slov čekala, až se vydají zpátky na cestu domů.

Urozená slečna poobědvala jen skromně, cítila se tolik vyčerpaná, a tak se uzavřela do klidných stěn útulné komnaty.

„Copak je s Michèle?“ zeptala se hraběnka s patrnou starostlivostí, když si s Elisabeth vychutnávaly šálek kávy v malém salónku.

„Co máte na mysli?“ upila paní Rousillotová doušek orientálního nápoje.

„Ještě ráno byla plná energie a teď ani pořádně nedojedla. Stalo se jí něco?“

„Jen žádné starosti, Angeliko,“ uklidňovala ji Elisabeth, „byla jen unavená, nic to nebude. Snad jí pomohou ty bylinky, co si dovezla z města,“ povzdychla si starostlivě. „Svařím jí je a odnesu.“

„Bylinky? Jaké bylinky?!“ zbystřila paní de Dambresse pozornost a zvedla se z pohovky.

„Jen něco pro lepší spánek; nebojte se,“ usmála se.

„Ale těch tu přece máme hojnost!“ pojala zvláštní podezření. „Kde jsou? Chci se na ně hned podívat!“

A tak společně došli do spíže, kde se až v úplně dolní polici za kameninovým hrncem choulilo pár pomačkaných kornoutů. Hraběnka vzala do ruky každý z nich, nejprve si zkušně přivoněla a nakonec zbytek obsahu vysypala na dubový stůl.

„Něco se vám nezdá?“ výraz Elisabeth trochu znejistěl.

„Tohle že jsou byliny na zklidnění?!“ Žena se jemnými prsty zlehka dotýkala každého stébla, každé hlavičky suché rostlinky,

jednotlivého vlákna rozdrčeného kořene. „Anýz, pelyněk, šalvěj, lékořice!“ zděsila se.

„Tak, už proboha, mluvte!“ zatahala jí její vyděšená společnice za krajkový rukáv.

„Moje prabába, tomu říkala...!“ musela se rozrušením nadechnout, aby mohla pokračovat dál, „boží odpomožení!“ Už chápete? Došlo vám to?!“ obrátila jantarový pohled na paní Rousillotovou a rozechvělá kolena jí na okamžik vypověděla službu.

„Tvrdíte, že je Michèle v očekávání?“ zakryla si překvapením Elisabeth ústa.

„Ano! A chce se toho nenarozeného zbavit!“ paní de Dambresse už skoro křičela.

„Můj ty Bože!“ spráskla ruce Elisabeth. „Musím hned za ní!“

„Ne!“ zarazila ji hraběnka. „To já! Já za ní půjdu!“

„Jste celá rozrušená, to by nebylo dobré, Angeliko,“ chytila ji žena za zápěstí. „Jestli vám mohu radit, jděte se na chvíli projít do zahrady; potřebujete na čerstvý vzduch, jak vidím. Zjistím, co a jak, a pak se o všem společně poradíme, souhlasíte?“

Výraz paní Rousillotové byl natolik přesvědčivý, že sama hraběnka musela uznat, že to tak bude nejlepší pro všechny. Emoce v ní bouřlivě soupeřily a sama vlastně nevěděla, co by své schovance měla říct. Ještě by z toho byla velká nepříjemnost.

Tu se Elisabeth zarazila a sama si pečlivě prohlédla kornouty.

„Co se děje?!“ podezřívavě jí Angelika položila dlaň na rameno.

„Dobrá polovina tu chybí!“ nevěřičně zakroutila hlavou.

„Co říkáte?!“

Vtom se vedle v kuchyni ozvalo řinčení následované ránou a uši trhající zvuk rozbitého porcelánu. To stará Bertha omylem upustila na zem mísu na polévku, která se doslova rozprskla i se zbytkem horkého pokrmu po mramorové podlaze.

„Vodpusťte mi, paní!“ nešťastnice spráskla dlaně a rychle sáhla po koštěti, aby tu spoušť rychle uklidila. „Sem to ale nešika!“ lamentovala.

Ale malá nehoda ani jednu z žen netrápila; jakoby se ani nestala.

„Chystala jsi pro slečnu nějaký nápoj?“ vyhrkla na služku paní de Dambresse.

„Ano, madam. Slečinka si přála bylinkovej vodvar. Prej že se jí špatně spí,“ potvrdila ty jejich nejhorší obavy.

Ženy se na sebe podívaly a bez jediného slova se rozeběhly do dívčiny ložnice. Jako velká voda se vřítily do místnosti a jejich první pohled padl společně na bílý džbán stojící na malém ebenovém stolku vedle postele, kde tvrdým spánkem oddychovala nic netušící komtesa. Elisabeth rychle sáhla po křišťálovém poháru, ale po lektvaru v něm neulpěla byt' jen jediná kapička, která by potvrdila neblahé obavy obou přítelkyň.

„Je netknutý!“ s úlevou si Elisabeth oddychla, dlaní setřela studený pot z čela a rychle se pokřižovala.

„Kéž máte pravdu!“ zhroucená hraběnka se vyčerpaně posadila na lůžko a hlavu vložila do dlaní. Michèle i to maličké byli, zdálo se, mimo ohrožení. Jenže na Angeliku teď dolehla jiná tíha. Došlo jí, že jejich svět; společný život, který si chtěly nerušeně užívat ve vzájemné přítomnosti, nabral nový neznámý směr. Všechno bude odteď jiné. A ta nejistota ji děsila.

„Kam jdete?“ tiše oslovila paní Rousillotová hraběnku.

„Měla jste pravdu,“ zašeptala ochromená žena, jíž před očima vše náhle zčernalo. „Musím na vzduch, jinak se tu zalknu,“ se staženým hrdlem ještě stačila říct a oči se jí zalily slzami.

Michèle stála před velkým benátským zrcadlem v pozlaceném rámu a pozorně se prohlížela od hlavy k patě. Najednou si vůbec nebyla jista odrazem neznámé dívky, která na ni upřeně hleděla. Rozechvělými dlaněmi se opatrně dotkla sotva znatelného břicha, které pod krajkovou košili ukrývalo své tajemství. Tam, právě tam, sváděla boj o život nechtěná bytost, která se nesmí narodit! Došla ke stolku a s veškerou rozhodností uchopila džbán, aby si nalila temně žluto-zelenou tekutinu, jejíž vůně ostře čpěla do nosu, do připravené číše.

„Stačí jen několik doušků a všechno bude jako dřív!“ našeptávalo jí podvědomí. Snad si ani neuvědomovala, jak moc riskuje, a že v sázce je její samotná existence. Byl to vabank, ale přesto věděla, že tuhle hru musí stůj co stůj podstoupit. Jenže najednou měla pocit, jak jí čísi pevná ruka zadržela vlastní paži a není schopna udělat ten poslední krok. Celé tělo se najednou roztrásl tak, že musela nádobu rychle znovu položit. „Jsem zbabělec! Zbabělec!“ propukla v neutichající pláč, nervy povolily a v slzách padla na postel.

Paní Rousillotová seděla téměř bez hnutí na pelesti a dojatě hleděla na spící Michèle, která jen v košili, s nahýma nohama, ležela křížem přes prostorné lůžko plné polštářů.

Ještě se nastydne, chudinka, sevřelo se jí srdce překypující mateřským citem a obavami zároveň. Ta dobrá žena si dělala starosti,

aby jí svěží odpolední vánek, co proudil skrze otevřené okno, neuškodil. Opatrně sevřela příkrývku a zlehka ji zahalila až po pás.

„Elisabeth?“ procitla dívka, kterou sotva znatelný dotyk náhle probudil. „Co se děje?!“ rozbušilo se jí srdce.

„To bys mi měla říct ty,“ rozechvělým hlasem odpověděla.

A v ten samý okamžik se jejich pohledy setkaly na porcelánovém džbánu, co skrýval smrtící nápoj. „Co jen jsi nám to chtěla udělat?“ neodpustila si Elisabeth výčitku a horkou dlaň jí položila na ruměncem zalitou tvář.

Komtesa jen polkla naprázdno a jazyk ztěžknul.

„Ty víš...?“ zeptala se po chvíli mlčení, co trvala snad věčnost, ale v duchu si byla naprosto jista, že její tajemství právě vyplulo na světlo boží.

Žena jen pokývala hlavou, ale neřekla ani slovo.

„Chtěla jsem se toho zbavit!“ rozkřičela se najednou Michèle, které znovu povolily strachem napjaté nervy. „Přísahám, že chtěla! Jenže...“ zalykala se pláčem, který ji až dusil, „najednou jsem prostě nemohla! Nedokázala jsem to!“ propukla v zoufalství a instinktivně se vrhla do náruče, ve které čekala útěchu.

„To je dobře holčičko, moc dobře!“ hladila ji s úlevou Elisabeth po vlasech, které v záblescích odpoledního slunce zářily nazlátlým bronzem, a bezděky se pousmála.

„Jak tohle můžeš říct?!“ vytrhla se jí dívka a doslova ji sežehla pohledem. „Dobře víš, kdo zplodil tu stvůru! Dobře víš, jak mi její d'ábelský otec ublížil! Bil mě, trápil, ponižoval! Znásilňoval noc co noc!“ nechtěně dovolila hrůzným vzpomínkám, aby se na okamžik vrátily. „Nenávidím ho! Tolik ho nenávidím! Je oba!“ Znovu padla do

polštářů, zabořila prsty do měkkého hedvábí a křečovitě je sevřela v pěst.

„Tomu nevěřím!“ s jasným přesvědčením po chvíli pronesla paní Rousillotová. „Vím bezpečně, že tohle bude dítě lásky!“

„Cože?!“ Michèle zvedla tvář zkropenou solí a nevěřicně vydechla.

„Copak tě ani na okamžik nenapadlo, že to může být dítě Mariana?“

„Mariana?“ zopakovala jako zkoprnělá komtesa de Morin. A tvář milovaného muže se jí jasně vynořila před očima. Jako milenci spolu strávili jedinou noc, jen jedinou, ale nikdy na ni doopravdy nedokázala zapomenout, ať už pouto k hraběnce de Dambresse bylo jakkoli silné.

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ hleděla spásně k ženě, hlas se jí chvěl, sotva popadala dech a doslova jí visela na rtech.

„Mateřský instinkt,“ odpověděla prostě a dlaní se něžně dotkla dívčina těla těsně pod srdcem.

Marian... Marian! už jen ozvěna toho jména ji celou naplnila podivnou malátností. A najednou věděla, že to nevinné stvoření bude bezmezně milovat. Už teď mu tolik toužila pohlédnout do tváře, sevřít v náručí a přitisknout k srdci. A spatřit v něm odraz jeho otce.

Michèle stála ukryta za těžkým sametovým závěsem a s bušícím srdcem okleštěným výčitkami pozorovala za sklem svou urozenou přítelkyni.

V odpoledním slunci seděla Angelika nehnutě na vrcholu schodiště, paže volně složené v klíně, rozpuštěné prameny nazlátlých

vlasů s jemnými odlesky bronzu jí vlály v osvěžujícím větríku a bezděky hleděla do zahrady zalité posledními hřejivými paprsky. Sama se ještě nemohla vzpamatovat ze zprávy, kterou jí před pár okamžiky tak surově potvrdila paní Rousillotová. I když to podvědomě tušila, ta náhlá jistota byla k nevydržení. Její schovanka, to drahé oddané stvoření, se za pár měsíců stane matkou. Bylo jí jasné, že odteď se všechno změní. Najednou věděla, jak se dívka cítila, když měla pocit, že ji někdo chce připravit o přízeň milované osoby. Pochopila, že odteď se jí právě Elisabeth stane nepostradatelnou průvodkyní a rádkyní. Na nějaké romantické přátelství už nebude mít mladá komtesa čas ani myšlenky. Teprve až když dopadla na pomyslné dno svého trápení, pohlédla vzhůru, zhluboka se nadechla a spatřila nepatrný zářivý bod. Naději! Připadala si najednou tak pošetile, až se nahlas zasmála. Jejich přátelství přece nikdy nezmizí, nikam se nevytratí, jen nepatrně změní podobu! Snad dokonce zesílí. Snad. *A že by jí nedokázala být oporou v nové roli? Nesmysl! Nebyla to právě Michèle, která jí dala ochutnat ten vzácný nektar, jenž se zve „mateřskou láskou“? Má jí ještě tolik na rozdávání! Dokáže milovat jako matka, a ať už to nevíniátko zplodil kdokoliv, mladého vikomta či malou komtesu bude ve svém srdci chovat a střežit jako ten největší poklad!*

Podobným směrem plným nejistoty a pochyb se ubíraly i myšlenky slečny de Morin. *Ustojí jejich přátelství tuhle životní zkoušku? Jak se Angelika smíří a vyrovná s tím, že v nouzi podlehla vábení amorovu a oddala se lásce muže? Že pro něj ztratila hlavu? Že spolu stvořili nový život, jehož zrození se plíživě blížilo každým dnem? Ach, ano, Michèle už si ani na okamžik nepřipustila, že otcem jejího dítěte by mohl být někdo jiný než Marian. Jinak by přece vnitřní hlas čím*

dál tím hlasitěji nekřičel jeho jméno! Jeho jméno, které se dralo na svět ze záhrobí a soupeřilo o své místo s živými.

Myšlenky obou přítelkyň se vlastně ubíraly stejným směrem a bylo víc než jasné, že je to stále k sobě přitahuje, a přesto nebyly schopny toho večera spolu započít důvěrný hovor, ve kterém by si všechno vyjasnily.

Urozená slečna se nechala slyšet, že si nepřeje být rušena a paní de Dambresse se překvapivě rozhodla její přání respektovat. A odepřít si sdílení společné ložnice. Alespoň tedy pro dnešek.

Na druhý den dívku probudila oprostí zavedeným zvyklostem Elisabeth. Připravila jí bohatou snídani, kde nesmělo chybět horké mléko, zlatavý med v kameninovém soudku, dokřupava vypečený žitný bochánek, ovčí sýr, který právě v malém podzemním sklípku dozrál, několik plátků uzené šunky s tučným lemem špeku kolem, dvě vejce se žloutkem uvnitř uvařena tak, jak to slečinka má ráda a především rudo lícně se červenající jablka ze zámeckého sadu, která přepečlivá žena zbavila jadřince a nakrájela na úhledné měsíčky, ve společnosti narůžovělého hroznu vína z nedalekých vinic, jehož si pracovité ruce místních farmářů doslova vymodlily z chudého kamenitého úhoru.

Michèle se až sevřelo srdce, když viděla, s jakou něhou o ni paní Rousillotová pečuje, ale přesto nedokázala skrýt smutek v oku, že ani teď se Angelika ještě neobjevila. To nevěstilo nic dobrého. Kousky jídla se jí přičily v hrdle a oslazené mléko vonící nektarem po květinách z okolních luk jí v ústech připomínalo jen mdlou břechku.

„Nechutná ti?“ oslovila ji Elisabeth a pohladila po tváři.

„Je to výborné, jen...“ odpověděla provinile mezi sousty dívka.

„Tak ti není dobře?“ dělala si chudák žena starosti.

„Jsem v pořádku,“ komtesa jí položila smířlivě dlaň na její a pokusila se o úsměv, který však mrznul na rtech.

„Vím, co ti chybí,“ zatvářila se přítelkyně chápavě. „Na to je nejlepší lék čerstvé povětrí,“ pokývala hlavou. „Projdeme se?“ položila jí nečekanou otázku, ale na odpověď nečekala. Došla k oknu, otevřela ho dokořán a ruce opřela o rám. „Po tom nočním dešti je venku tak nádherně čistý vzduch,“ s chutí si naplnila plíce a blaženě vydechla. „To ti jistě prospěje; úplný zázrak!“ zadívala se na mladou společnici pohledem, jenž záměrně ukrýval zcela jiný význam.

Lehký bílý opar se ještě líně válel nad rozkvetlou zahradou a jiskřivé sluneční paprsky si jím neochvějně razily cestu. Beze slova do sebe zavěšeny prošly nádvořím, sestoupaly do parku a pomalým krokem procházely skrze něj. Minuly zurčící vodotrysky tryskající uprostřed každého z jezírek, na jejichž hladině rozkvetly lekníny s narůžovělými lístky, jemným pískem vysypanou cestičkou kráčely kolem rozkvetlých záhonů, kde v čerstvých poupatech sbíraly sladký nektar bzučící včely a ve stéblech trávy si skotačivě poletovali pestrobarevní motýli, a pak vyšly po úzkém pískovcovém schodišti na vrchol pahorku lemovaného tmavozelenými tújemi tvarovanými do pravidelných kuželů. Zde se již léta honosně tyčil malý dřevěný altánek se zbytky bílého nátěru s vyřezávanými sloupy, jehož lesk a sláva sice už dávno zašly, přesto tomuto místu dodával jisté kouzlo a pocit naprostého soukromí.

„Běž dál,“ položila Elisabeth ruce mladičké společnici na ramena a postrčila ji dovnitř.

Michèle beze slov uposlechla a trochu rozpačitým krokem vstoupila doprostřed kruhové stavby. Rozhlédla se do všech stran a se zájmem si ji prohlížela. Vlastně tu ještě nikdy nebyla, uvědomila si najednou a v duchu si představovala důvěrná dostaveníčka svých adoptivních rodičů, či jejich urozených předků. Nízká ohrádka obepínala obloukem sloupoví a když se dívka podívala pozorněji, spatřila na ní roztodivné hlavy zvíře, kterou do vzácného dřeva vtiskly ruce zručného řezbáře. Posadila se na lavici z lipového dřeva, které coby opěry sloužila svalnatá těla lvic po obou stranách. Opatrně položila dlaně na místo, kde se tyčily ve věčném střehu uši jedné z šelem a konečně se zadívala k obzoru. Z tohoto vyvýšeného místa vypadala zdánlivě skromná zámecká zahrada skvostně. Dívka si zde najednou připadala jako neomezená vládkyně a duši jí naplnil pocit zadostiučinění a patřičné pýchy.

Ani si nepovšimla, že se paní Rousillotová vzdálila a její přítomnost nahradila jiná žena, která potichu usedla vedle ní. Michèle se až zarděla, když ji objala něžná paže kolem ramen, stáhla k sobě a horký polibek protkl její vlasy a pronikl až ke kůži. Tu škvírkou mezi víčky namísto prostých šatů probleskl blankytně modrý saténový rukáv zdobený na koncích vzácnou flanderskou krajkou připomínající jemnou pavučinu. I dlaň, co jí svírala zápěstí, hřála jiným, přesto dobře známým dotykem.

„Angeliko!“ s nehraným údivem komtesa vykřikla, zprudka se zvedla a otočila k ní čelem. „Myslela jsem, že je to Elisabeth!“ vyslovila to první, co jí slina přinesla na jazyk.

„Chcete říci, že byste jí takhle oddaně padla do náruče? Mám snad žárlit?“ vážným tónem odpověděla hraběnka, ale už z jejího spikleneckého výrazu bylo jasné, že to vůbec nemíní vážně.

Michèle chvíli stála jako přimrazená. Nevěřicně zírala na božsky nádhernou ženu ve skvostné toaletě, vyčesaným zdobným účesem, který podél skrání zdobila drobná kvítka pomněnek vpletená mezi pramínky zlatavých vlasů. Připomínala jí vílu, která se zrodila ve vodním oparu, co se zlehounka vznášel nad hladinou.

„Která z vás vymyslela tuhle hloupou hru?“ dala průchod nehranému vzteku, když se trochu vzpamatovala. Zlobila se; opravdu se zlobila. Bylo zřejmé, že se na ni ženy domluvily a rozhodly za ni. A to hrdá komtesa vždycky těžce nesla; o to hůř, když to zosnovaly bytosti jejímu srdci nejbližší.

„Tak už nám to odpusť,“ konejšila ji hlasem plným něhy paní de Dambresse, vzala za zápěstí a znovu přitáhla k sobě na lavičku. „Teď se nesmíš rozčilovat, miláčku,“ přidala pohlazení po tváři a pomalu nenápadným pohybem sklouzla až na sotva znatelné požehnané břicho, kde dlaň zastavila. Snad to mělo vypadat jako náhoda, ale Angelika přesně věděla, proč to udělala. „Musíš myslet nejen na sebe, ale...“ hlas se jí dojetím zachvěl, „i na to maličké, co přijde,“ vydechla přemožena emocemi, co jí naplňovaly srdce.

Michèle pohltilo známé horko. Snad ještě nikdy se necítila být svou přítelkyní tak něžně milována, jako právě v ten okamžik.

I když to komtesa nesla těžce, musela se smířit s neochvějným rozhodnutím hraběnky, která okamžitě dala pozastavit všechny práce v zámku. Trvala na tom, že slečna potřebuje naprostý klid

k odpočinku. Od toho okamžiku se stala jejím stínem a andělem strážným; doprovázela ji na každém kroku a až úzkostně hlídala doslova každý její nádech, či jen nepatrné zasténání. Až si ji kvůli tomu začala zkušená Elisabeth dobírat, ale Angelika se nenechala přátelským špičkováním odradit. Svou schovanku doslova hýčkala jako v bavlnce. Sama pro ni připravovala šťávy z lahodného ovoce, co dozrávalo v sadu nebo na záhonech, předkládala jí dobroty, na které dívka byt jen pomyslela, každý večer jí natírala tělo opojně vonícím olejem, ať už aby jí ulevila od bolesti, či jen pro klidný spánek nebo prostě jen tak, když jí únava přepadla uprostřed dne.

Jediné, co trápilo a současně spojovalo paní de Dambresse a Rousillotovou, byly obavy, že to nebožátko bude vyrůstat bez otce, který by mu zajistil jméno a ochranu. Ale i s tím si nakonec poradily. Po vzájemném ujištění, že jednají v zájmu těch dvou svěřených dušiček, se pustily do uskutečnění vpravdě odvážného plánu.

Uplynulo pár dlouhých měsíců od neslavné svatby Louise de Fontaine-Deveraux s domnělou komtesou de Morin a právě toho se ženy rozhodly využít. Zdálo se to být tak prosté. Přesvědčit mladičkého vévodu, aby přijal nenarozené dítě za své a dal mu postavení, které by jemu nebo jí zajistilo šťastnou budoucnost. Věděly o citech, které plachý mladík k jejich svěrenkyni chová, a tak se tohle řešení přímo nabízelo; bylo však třeba přesvědčit nejprve jeho matku a získat svolení. Rozhodly se proto znovu navštívit jejich panství.

Že by odjela hraběnka, bylo nemyslitelné. Michèle na ní doslova visela, obzvlášť pod účinky nadcházejícího mateřství by se bez své přítelkyně neobešla ani na malou chvíli. Volba padla tedy na Elisabeth.

Dívku v posledních dnech znovu trápily občasné nevolnosti, a tak si nepřítomnosti paní Rousillotové ani pořádně nestihla všimnout.

Uvítání v honosném sídle rodu Fontaine-Deveraux bylo i přes podvědomé očekávání chladné. Potupa, kterou vznešený a hrdý rod prozrazením falešné nevěsty utrpěl, se ani časem nevytratila a zůstala po ní trpká pachůť ponížení.

„Vás bych tu opravdu nečekala,“ přivítala ji stroze vévodkyně ve vstupní hale.

„Marie-Claire!“ vykročila žena vstříc urozené dámě ve snaze přátelským gestem otupit zjevné hroty.

„Co zde chcete po tom všem?!“ zarazila ji výmluvně šlechtična.

„Musím s vámi mluvit!“ vzrušeně odpověděla Elisabeth, přesto cítila, že cestu podnikla zbytečně. Jenže její výraz byl natolik žalostný, že paní domu přece jen podlehla zvědavosti a milostivě ji pozvala do malého orientálního salónku.

Když služka oběma nalila do broušených sklenek jiskřivé rudé víno, ujistila se, že dámy již nic nepotřebují a odešla, vévodkyně Elisabeth znovu oslovila.

„Váš tón zněl velice naléhavě; tedy oč jde?“ konečně projevila zájem, který se až dosud snažila zakrýt.

Paní Rousillotová polkla poslední doušek nápoje, pak si kapesníčkem osušila rty, nadechla se a pomalu začala vyprávět příběh plný útrap a bolesti. Vyličila jí snad do každického detailu, čím si Michèle musela v zajetí projít; nevynechala jedinou podrobnost, a to s jediným cílem. Vzbudit v urozené paní soucit, získat souhlas

s osvojením nenarozeného dítěte a jeho přijetí pod ochranu mocného rodu vzdáleně předky spojeného s královskou krví.

Výraz paní Fontaine-Deveraux však po celou dobu zůstával netečným, bez jediné známky pohnutí či viditelného zájmu. S kamennou tváří vyslechla ženu, které se vzpomínkami z očí spustily slané krůpěje.

„Lituji, paní Elisabeth,“ se vzpřímenou hlavou konečně promluvila, „ale stále nechápu, jak vám můžeme pomoci?“

„Váš syn Louis,“ nadechla se zhluboka vyčerpaná žena, která znovu prožila muka časů nedávno minulých,“ je přece stále oficiálně manželem Michèle, a tak je řešení přece nasnadě!“ odkryla konečně záměr své návštěvy.

Marie-Claire konečně pochopila. Jenže její odpověď byla chladná a strohá. Energicky se zvedla z křesla a zůstala stát jako kamenná socha; jen pomněnkově modré oči jí podivně zářily.

„Taková troufalost!“ procedila skrz zuby, natáhla paži a ukázala ke dveřím. „Okamžitě opusťte můj dům! Budu velkorysá a na vaši návštěvu zapomenul!“

„Ale, madam!“ nedokázala zakrýt zklamání a beznaděj paní Rousillotová. „Vždyť jde přece o vaši neteř! Ona za nic nemůže! Stala se obětí stejně jako váš syn!“

„Neteř?! Jak se jen opovažujete mi to připomínat? Zapomněla jste, že se jí stala jen čirou náhodou?“

Jejich vypjatý hovor přerušilo náhlé zaklepání na dveře.

„Smím rušit, matko?“

Snad samotným řízením nebes jejich hovor ukončil ten, o kterého se tu hrálo. Louis de Fontaine-Deveraux.

„Lousi! Drahý!“ pokusila se vévodkyně zakrýt své pohnutí. Za žádnou cenu nechtěla, aby odhalil jádro téhle rozmíšky.

„Paní Rousillotová!“ nadšeně běžel uvítat ženu s viditelně uplakanou tváří, poklonil se před ní a galantně jí políbil ruku. „Ale co ty slzy?“ divil se. „Nepohodla jste se s mamá?“ zvědavě vyzvídal.

„To nic chlapče, to nic,“ zlehka mu Elisabeth sevřela dlaň a zhluboka se nadechla.

„O co tady jde?“ nedala mu zvědavost.